

Úr skýmaskotinum

Málgagn Fólkaflaksins, Dagblaðið, hefur hesi seinastu fimtan árin sett met í grovheitum og forfylging av ódrísi hugsandi.

Nógv halda hetta vera nakað nýtt og sermerkt fyri Fólkaflakkin, men so er ikki. Antin tað er av tilvild ella av óðrum orsøkum, so líkist nógv av tí, sum er skrivað í Dagblaðnum hesi árin, nokrum, sum vit hava sæð fyrr í úrheiminum.

Frá rættarsakinum millum Sosialin og blaðstjóran á Dagblaðnum hava vit eitt sera rugvussmikið tilfar, sum lýsir marghátligar paralellir millum fortíð og nútíð.

Tilfarið er eyðkent av einum heilt fostum mynstri, sum gongur aftur ella verður endurtikið alla tíðina.

Hetta mynstrið er at útnevna fólk, bólkar ella flokkar til syndabukkar, at pástanda at sosialisman er tað absolutta ónda, at háða fólk fyri teirra útsjónð o.m.a.

Vit hava her nokur dømi um henda skriviháttin og citera samstundis bókina »Fro af ugræs« eftir Søren Eigaard.

Reyðir blóðbandittar í reyðum litum

Mutur, ja tað eru hesir korruptu statsleiðararnir í alskyns sosialistiskum reyðum litum (við kasjettum, gullsnórum, flottum bilum, meðan meinigi maðurin stendur spillnakin við vegjaðaran og veitrar), sum eru fremstir til at bidda, sum halda so vakrar og eldhugaðar røður um javna millum rík og fátæk lond, at hjørtuni í javnaðarmonnlum blóða heilt norðuri á okkara

Dagblaðið

Sammen med en international Hob af rode Blodbanditter, Arbejderplagere og Udbyttere, der fra alle Lande er inviteret til København, planlægger Repreteranter for den danske Regering en Forbrydelse mod et venligsindet Naboland og praler endda dermed. De øvrige Klassepartier og deres Blade tier bomstille til denne landsforræderiske Handling, som hele det danske Folk kan komme til at undgælde for. Hvorfor gør de det? Forklaringen er desværre alt for lige til

Nationalsocialisten 1935 um royndir at boykotta Nazitýskland

Øllum ólukkum hefur sosialisman skulda av

Af saa frygtelig en Bevægelse kan man naturligvis vente sig alt muligt, og Angrebene paa Marxismen er legio. Der findes næsten ikke den Ting, man ikke beskylder den for.

Sjálvt kryvjing av bussum

At bussarnir eru krúvdir og skamferaðir innan, hongur helst saman við tí eftirlæti og frigerðarpolitikki, sum Tjóðveldið er forspráki fyri. Vit hoyra regluliga Karin Kjelbro og aðrar tjóðveldispávar siga, at alt er ein mannarættur. (Ger tú tína skyldu, so krevji eg mín rætt!). At kryvja bussar innan er helst eisini ein mannarættur hjá óvargaungum, sum skulu „realisera“ seg sjálvi, sum tað so fint eitur á sosialistamáli. (Vandalisma hefur eisini havt eina glanstíð við fram-

gongd sosialismunnar á uppalingarstovnum okkara.)

Dagblaðið

Óheiðurligir í peningaviðurskiftum

Tað, sum altíð hefur eyðkent sosialismuna, er at hon ikki virðir ognir hins einstaka. Sosialistar hava aldri dugað at skilja ímillum tað, teir sjálvir eiga, og tað, onnur eiga. Teir ynskja, at øll virði í samfelagnum skulu gerast almenn ogn, sum nakrir fáir skulu umsita.

3. Plakat for den anti-jødiske film »Den evige jøde« 1937. Den fremstiller jøden som dearkat, bolsjevik og slavepisker.